

Motto: *Ce au câinii și inginerii în comun? Ambii au priviri inteligente, dar nu știu să se exprime!*

Cei o sută. Culoarul Templier – Gheorghe Schwartz

Într-o perioadă dominată de cărți cu sfaturi de tot felul sau căutări spirituale mai mult sau mai puțin autentice, *Culoarul Templier* m-a surprins într-un mod cât se poate de plăcut prin faptul că...nu se încadrează deloc în cele două „curente”.

Ideea de la care s-a pornit mi se pare incitantă și, totodată, o mare provocare pentru autor. Nu, nu, nu...nu e unul din multitudinea de romane cu și despre cavalerii templieri, ce abunda prin librării. De fapt, partea legată de templieri e ca și inexistentă. E foarte subțire și cu totul diferită față de ce ne-am aștepta.

Dar ce m-a împins să fur din orele de concediu ca să termin de citit cartea? Ba mai mult, să îmi comand și restul cărților din serie?

Autorul are ambiția să scrie povestea a o sută de generații aparținând aceleiași familii, oameni cvasi-necunoscuți pentru noi, dar care, în real sau imaginar, au lăsat urme în istorie.

Culoarul Templier cuprinde povestea a șapte dintre ei. Întâmplător sau nu, sunt singurii din cei 100 care au îmbrăcat „haina” Ordinului deși, la prima vedere cel puțin, nu aveau nimic în comun cu Crucea Templierilor. Însă povestind neobișnutele destine, presărate între 1148 și 1313 (ce an fatidic!), scribul atinge, într-un mod foarte natural, „dedesupturi” ale unor întâmplări reale, consemnate de istoria acelor vremuri, întâmplări ce au afectat soarta Europei.

N-am să divulg niciun detaliu din demersul „celor 7”, dar cu voioșie vă îndemn să le citiți, în ciuda văicărelilor continue ale autorului ce se vede uneori pus în fața unei încercări la al cărui bun sfârșit s-ar putea să nu ajungă...

CRINUTZA

(<http://crinutza.wordpress.com>)

